

1. kapitola

Paul už videl takých, ako boli tí na futbalovom ihrisku. Hneď vedel, že by bolo lepšie nedostať sa s nimi do roztržky. Ani nehrali futbal, krčili sa na lavičke a prázdne fľaše hádzali do odpadkového koša na opačnej strane cesty. Zakaždým, keď trafili jeho kovový okraj a fľaša sa roztrieskala na kúsky, hlasno zarevali a vzájomne si tľapli. Takmer akoby išlo len o to rozbiť čo najviac fliaš. Paul na chvíľu zastal, potom im za chrbtom prešiel cez lúku. Pritom celý čas veril, že si ho nevšimnú.

No mýlil sa. Keď zabočil do úzkej uličky medzi domami, zrazu sa mu postavili do cesty. Určite upaľovali a použili nejakú skratku, pomyslel si. Bez pochýb sa tu vyznajú lepšie než on.

Paul prudko zabrzdil, a keď sa chcel otočiť, bolo už príliš neskoro. Bolo ich päť a len čakali, kedy sa pokúsi im ubziknúť, hoci sa tvárili, že sú tam len náhodou, a po-

zerali naňho takmer ako kamoši. No Paul vedel, že ho zhodia z bicykla – a aj to, že sa dopustil chyby.

Keď ešte býval v Berlíne, častejšie sa dostával do roztržiek s kadejakými týpkami, ktorí si o sebe mysleli, že sú veľmi silní, a číhali na ostatných, aby si z nich mohli uťahovať. Lenže to bolo v Berlíne, kde sa dobre vyznal a väčšinou stačilo povedať meno niekoho dôležitého z jeho školy a raz-dva mu dali pokoj. Nehovoriac o tom, že nikdy nebol sám na ulici, o ktorej nevedel, kam vedie...

Títo piati boli približne v jeho veku a všetci mali na sebe mikiny s kapucňami. Len jeden z nich mal na hlave čiernu pirátsku šatku s bielymi lebkami. Stále naňho zírali a pomaly sa k nemu približovali.

Paul uvažoval. V podstate má len jedinú možnosť: musí sa tváriť, že mu vôbec nie je čudné, ako sa pred ním objavili. Ak uvidia, že sa ich nebojí, možno z toho vyviazne bez ujmy.

Zaškeril sa a kývol na nich.

„Nejaký problém?“

„Ty mi povedz,“ odvrkol ten s pirátskou šatkou, ktorý bol asi ich vodcom.

„Ja som v pohode,“ odvetil Paul a rozhodol sa stavať všetko na jednu kartu. „Ale dobre, že som vás stretol,“ povedal a dúfal, že sa mu nechveje hlas.

„Ale čo!“ nechápal vodca. „My sa poznáme, či čo?“

„Nie,“ nedal sa Paul. „Ale určite viete, kde je tu najbližku obchod so zvieracím žrádlom. Potreboval by som mäso pre psa,“ zaklamal bez okolkov. „Je dosť veľký a granuly mu nestačia. Potreboval by som preňho poriadne kosti a vnútornosti, niečo také. Najlepšie by aj tak bolo mäsiarstvo, čím krvavejšie žrádlo, tým viac mu chutí.“

Všetci naňho zízali, akoby tú informáciu museli najskôr stráviť.

„Máme tu iba supermarket,“ ozval sa ďalší člen bandy. Len podľa hlasu vedel Paul rozoznať, že je to dievčina, tvár jej spod kapucne sotva videl. „Tu vpredu zabočíš doľava,“ vysvetľovala mu cestu, „potom pôjdeš až k hlavnej ceste a tam ho uvidíš.“

„Supíš,“ odvetil Paul. „Vďaka!“

Keď šliapol do pedálov a chystal sa preč, rozostúpili sa pred ním, aby mu uvoľnili cestu. No práve keď si už myslel, že šťastena pri ňom opäť stála, vodca bandy ho prudko schmatol za bundu.

„Počkat’! Najskôr si musíme vyjasniť zopár vecí. Čo si zač?“

„Som Paul. Prečo?“

„A si tu nový alebo čo?“

„Jasné,“ prikývol Paul a všimol si, že sa začína potiť. „Inak by som sa predsa nemusel pýtať, kde zoženiem mäso.“

„Pre svojho psa, hej?“

„Presne tak, ved' som to povedal.“

„Myslím, že klameš. Nemáš žiadneho psa! Videl som ťa už včera a vtedy si so sebou psa nemal – a ani teraz ho nemáš. Takže kde je to psisko?“

„Ale choď!“ zvolal Paul. „Myslíš, že s ním môžem len tak pobehovať po okolí? Je v ohrade za domom, keby sme ho vypustili von, bol by nebezpečný!“

Vodca sa len zaškeril a oboma rukami mu schmatol riadidlá bicykla. Trhol nimi tak, až sa skrútilo koleso. Paul ledva stihol zoskočiť.

„Dokelu, a čo teraz? Chalani, nechcem sa hádať. Vážne, vráťte mi bicykel a nechajte ma, už aj tak meškám. Ak sa nevrátim včas...“

„Dost' bolo tárania,“ prerušil ho vodca. „Poďme konečne k veci.“

„Presne tak,“ povedal jeden z jeho kumpánov. Vykročil o krok vpred a načiahol k nemu ruku. „Vysyp to!“

„Čo?“

„Prachy, kamoško! Si hluchý? Ak chceš kúpiť mäso, tak musíš mať pri sebe prachy!“

„A tie nám švihom vysolíš,“ pokračoval vodca. „My ti to mäso donesieme. Možno! A možno nie. Ved' to rýchlo zistíš. Takže ako?“

„Ehm... ja... ja neviem,“ zajachtal Paul. „Nuž, práve mi napadlo, že som si zabudol vziať dosť peňazí, mám len... Aha, pozri sa sám!“ Vybral z džínsov dve eurá a podal ich vodcovi. „Viac nemám. Naozaj!“

Členovia bandy sa zaškerili, akoby po celý čas vedeli, že Paul im ani náhodou nepovedal pravdu. No zbytočne sa snažil, jeho triky prekukli!

Paul sa rozhladol, či okolo náhodou neprechádza niekto, kto by mu pomohol. Na akoby vylúdnenej ulici však nebolo nikoho a ani za oknami nevidel pohyb.

„Je to hlúpe, uznávam,“ pokúsil sa Paul ešte raz a naposledy. „Ale nič som vám neurobil a vôbec netuším, čo odo mňa vlastne chcete...“

„No to je fakt škoda,“ zahlásil vodca. „Urobil si chybu. Nemal si nám klamať! Teraz ťa musíme potrestať.“

Povedal to tak, akoby mu to bolo ľúto, no Paul vedel, že to tak nie je ani náhodou. A bol si celkom istý, že ho teraz zmlátia. Alebo mu ukradnú bicykel! Alebo nové tenisky...

Potom zbadal, ako dievča s kapucňou štuchlo do vodcu a ukázalo na niečo za Paulovým chrbtom. Aj ostat-

ní znepokojene civeli rovnakým smerom, akoby uvideli strašidlo.

Paul sa opatrne zvrhol. Niekoľko metrov za ním stál pes! Veľký pes s vycerenými zubami, pripravený zaútočiť. Za hlasného vrčania k nim vykročil, akoby chcel každú chvíľu skočiť na svoju obeť a zahryznúť sa jej do krku.

Banda o krok ustúpila. Paul stál zrazu sám uprostred ulice. Pes sa približoval, kým nestál rovno vedľa neho – potom na ostatných zabrechal.

Paul netušil, odkiaľ pes prišiel, nikdy predtým ho nevidel. No ak sa nemýlil, asi mu prišiel na pomoc! Akoby presne vedel, že ju potrebuje...

„Zavolaj si to psisko!“ prikázal mu vodca, jeho hlas však pripomínal len akýsi chrapľavý škrekot. Naozaj sa zľakol! A ostatní tiež!

Paul nechal psa ešte chvíľu brechať a potom mu potichu povedal: „Už je dobre. Nechaj ich!“

Pes prestal štekať a ľahol si vedľa neho. Len čo sa však ktosi z bandy pohol, začal vrčať.

„Dokelu!“ skríklo dievča. „My sme to tak nemysleli, jasné? Len sme si robili žarty. Teraz si chyt' svojho psa a my odchádzame!“

„Počkaj,“ pridal sa zrazu vodca. „Decká, nevidíte to? Toto nie je nejaké cudzie psisko, veď ho poznáme!“

Obrátil sa k Paulovi. „Nie si náhodou zo starej vily hore v lese?“

„Hej,“ odvetil Paul a prikývol, no nechápal, prečo naňho odrazu všetci zízali a zbledli ešte viac.

„Potom... potom je to...“ zajachtalo dievča.

„Prekliaty zabijak!“ dokončil vetu vodca. Civel na Paula a zrukol: „Odkiaľ si k tomu psisku prišiel?! Čo to má znamenať?! Ako to, že...?“

„Vypadnime odtiaľto!“ prerušilo ho dievča. „Nemám chuť dostať sa do problémov. A už vôbec nie, ak je tu tento zabijak!“

Chlapca so šatkou poznal, tým si bol istý. Párkrát u nich bol, keď ešte mal svoju starú rodinu. Chlapec sa vždy stretával s veľkým dievčaťom v záhrade, potom spolu preliezli plot a vyparili sa. Presne ako v deň, keď za nimi malé dievčatko s plačom utekalo do lesa. A on prehryzol povraz a sledoval jeho stopu...

Takisto si pamätal, že práve chlapec so šatkou naňho kričal a chcel ho kopnúť. Potom znenazdajky prišli ostatní s palicami a chceli ho zbiť. Bol si istý, že práve pred nimi teraz stojí. Bolo s nimi aj dievča v kapucni, spoznal jeho hlas! No tentoraz cítil, že má z neho väčší strach než vtedy v lese.

Ešte raz sa našuchoril, aby vyzeral o čosi mohutnejšie. Znova zavrčal, hoci ho chlapec vedľa neho upokojoval. Ostatní sa zvrtili a upaľovali preč! Napol svaly, chystal sa vyskočiť a rozbehnúť sa za nimi, no chlapec zrazu povedal: „Ostaň!“

Pozrel na chlapca a zavrteľ chvostom, aby mu dal najavo, že rozumie.

„K nohe!“ prikázal chlapec.

Narovnal sa a podišiel k nemu.

Chlapec mal dobrácke oči. No cítil, že sa chveje, keď si sadol tesne k jeho nohe. Musí niečo urobiť, aby mu chlapec začal dôverovať.